

Hij was woest. Ze zag het aan de manier waarop hij het mes uit het blok op het aanrecht trok: met een ongecontroleerde ruk. Zijn vingers sloten zich daarna zo vast om het heft, dat zijn knokkels wit zagen.

Ze zag de uitdrukking in zijn ogen en deinsde automatisch een stukje achteruit. Hij zou haar toch niets aandoen? Heel even hield ze haar adem in, haar blik strak gericht op het mes dat hij vast had. Nee. Dat deed hij niet. Dat kon toch niet? Waarom zou hij? Ze had hem zijn zin gegeven. Misschien niet meteen, maar uiteindelijk wel. Wat wilde hij nog meer? Dat ze hem op haar knieën smeekte om haar geen pijn te doen?

Automatisch bracht ze haar hand naar haar gezicht, voelde voorzichtig aan haar gezwollen oog en slikte. Smeken had geen zin. Dat lesje had ze al geleerd. En daar was dit toch wel het bewijs van. Net als al die andere blauwe, beurse plekken op haar lichaam. En de pijn in haar ribben.

In haar armen.

Haar ziel.

Ze keek weer op, naar hem, op het moment dat hij de keuken uitkwam, zijn ogen glinsterend van woede, het mes in zijn hand. Nog nooit had ze zoveel angst gevoeld en het liefst wilde ze zich omdraaien en weglopen, maar haar benen weigerden dienst. Haar rug stootte hard tegen de radiator die aan de muur van de hal hing, maar ze voelde het amper. Het enige wat ze voelde was dat diepe verlangen om terug in de tijd te gaan en alles over te doen. Ze stak haar armen naar voren in een laatste poging zich te verdedigen, maar het haalde niets uit. Hij greep haar met zijn vrije hand bij de schouder en stootte tegelijkertijd het mes naar voren.

Ze voelde het lemmet haar buik binnenglijden, koud en scherp. Vrijwel meteen daarna volgde een explosie van pijn toen hij het mes met een ruk omhoog trok en vervolgens omdraaide. Ze wilde schreeuwen, maar er kwam geen geluid uit haar keel en krampachtig klampte ze zich aan hem vast, terwijl ze hem vol ongeloof aanstaarde. Met koele, donkere ogen keek hij terug. Emotieloos. Toen rukte hij nogmaals het mes omhoog, voordat hij het losliet en haar bijna minachtend van zich af duwde.

Met een woordloze kreet viel ze opzij en gleed langs de muur op de grond, haar handen om het mes geklemd dat nog steeds uit haar buik stak. De pijn was onhoudbaar. Het moest eruit. Dat mes. Uit haar buik. De baby. Ze haalde diep adem en trok. Het lemmet schoot los. Een ijzige kou nam bezit van haar toen bloed uit de grote, gapende wond begon te gutsen. Ze liet het mes los en drukte haar handen tegen haar buik. Het hielp niet. Bloed sijpelde tussen haar vingers door. Het werd licht in haar hoofd en in een flits besepte ze het. Ze ging dood. Zij en de baby. Paniek laaide op. De baby! Ze probeerde overeind te komen, maar de hevige pijn weerhield haar daarvan en ze kreunde zachtjes. Haar zicht vertroebelde. Ze zag hem niet meer. Waar was hij toch? Uit alle macht probeerde ze haar ogen open te houden, maar haar oogleden werden zo zwaar. Zo zwaar. Van ver drong ineens een zachte, jammerende stem tot haar door.

‘O god...’

Was hij dat? Opnieuw deed ze een poging om haar ogen te openen, maar het lukte niet. Iemand pakte haar vast, hield haar tegen zich aan en het laatste wat ze hoorde, was die wanhopige stem, vlak naast haar: ‘O god, dit was niet de bedoeling!’

HANNA

Een

Vrijdag 7 mei

Ineens stond hij achter me, twee uur eerder dan anders. Ik had hem niet horen binnenkomen en ik schrok van zijn stem en zijn hand die hij losjes op mijn heup legde.

‘Verrassing!’

Ik glimlachte flauwtjes en draaide me om. ‘Wat ben je vroeg?’

Een schaduw gleed over zijn gezicht. ‘Niet goed?’

‘Jawel,’ zei ik haastig. ‘Alleen een beetje onverwacht.’

Hij hield zijn hoofd uitnodigend scheef en ik drukte vluchtig een kus op zijn wang.

‘Ik heb vanavond dienst, ik kan dus opgepiept worden,’ zei hij. ‘Maar als er niets ernstigs gebeurt, zijn we fijn de hele avond samen.’ Hij wreef liefkozend in mijn nek, terwijl tegelijkertijd zijn ogen over het zwartgrijze granieten aanrechtblad gleden. Het was blinkend schoon. Er was geen vlekje of veegje te zien, maar dat kon ook niet anders. Ik had er vanmorgen een halfuur op staan boenen, om nog maar te zwijgen van het werk dat ik had gehad aan de rest van de keuken.

‘Wil je al koffie?’ vroeg ik.

Hij knikte en terwijl hij al mijn bewegingen continu volgde, ging hij aan de keukentafel zitten.

Ik pakte een kopje uit de kast en zette het op het aluminium plaatje van het enorme koffiezetapparaat. Axel wilde niets anders dan koffie van versgemalen bonen. Vorig jaar had hij het kleine koffiemolentje dat ik al vanaf het begin van ons huwelijk gebruikte,

vervangen door een volautomatische koffiemachine, waarbij ik alleen maar op een knop hoefde te drukken om een verse kop koffie te krijgen. Axel was er ontzettend tevreden over. Ik was er iets minder blij mee. Het apparaat vroeg vooral extra veel onderhoud en omdat ik al genoeg tijd kwijt was aan het schoonhouden van ons huis, had ik liever een minder omslachtige machine gehad.

‘Ik zag...’ begon hij, net op het moment dat ik het koffiezetaapparaat inschakelde en het malen van de bonen met veel lawaai op gang kwam.

Verschrikt draaide ik me naar hem om en zag de boze rimpel boven zijn ogen verschijnen.

‘Sorry,’ mompelde ik zodra het geratel stopte.

Hij zuchtte ongeduldig, maar zei verder niets.

Ik keerde me weer om naar het koffiezetaapparaat en keek hoe het straaltje hete vloeistof het kopje vulde, steeds dunner werd, begon te druppelen en uiteindelijk helemaal stopte. Ik voelde me soms net als dat straaltje. Ik werd met kracht een richting op geduwd waar ik niet heen wilde, maar waar ik niets over te zeggen had. Het gebeurde gewoon en ik kon niet anders dan het accepteren.

‘Ik sprak Ria en Gerard zojuist,’ begon Axel opnieuw.

Ik zei niets, maar spitste verrast mijn oren.

‘Ze gaan verhuizen,’ ging hij verder. ‘Hij heeft...’

‘Verhuizen?’ Ik schrok zo van zijn woorden dat ik me omdraaide en te laat besepte dat ik een fout had gemaakt.

Met een ruk stond Axel op, zijn blik ongeduldig en boos. ‘Verdomme, Hanna,’ snauwde hij. ‘Hoe vaak heb ik je nou al niet gezegd dat je me nooit moet onderbreken als ik praat!’

Ik kromp ineen, sloeg mijn ogen neer.

Ontelbare keren. Ontelbare keren heb je dat al gezegd. Waarom vergeet ik dat toch steeds?

Hij keek opeens naar de grond en ik volgde zijn blik. Daar, tegen het afdekschot onder een van de keukenkastjes, lagen drie koffiebonen, met daarnaast een platgetrapte vierde. Het was alsof mijn hart twee slagen oversloeg.

Haastig zakte ik door mijn knieën, pakte de bonen en het gruis op en sloot mijn vuist eromheen. ‘Sorry,’ fluisterde ik terwijl ik me naar de vuilnisbak omdraaide. ‘Ik heb de koffiebonen bijgevuld. Ik heb niet gezien...’

Nog voordat ik uitgesproken was, stond Axel naast me en pakte me ruw bij mijn pols. ‘Niet gezien?’ vroeg hij ongelovig. ‘Hanna, is het niet jouw taak om de boel hier op orde te houden?’ Zijn greep werd krachtiger, sneed pijnlijk in mijn huid.

Ik slikte en knikte kort.

‘Waarom moet ik jou er dan op wijzen dat er rotzooi op de vloer ligt?’ ging hij ijzig verder.

‘Axel, ik... het spijt me,’ zei ik zacht. ‘Ik zal... ik zal in vervolg beter opletten, dat beloof ik.’ Mijn hart klopte in mijn keel en ik vroeg me af waarom ik in godsnaam niet wat zorgvuldiger was geweest.

‘Aan opletten heb ik niet veel,’ snauwde hij. ‘Zorg er gewoon voor dat het niet nog eens gebeurt!’ Hij liet mijn arm los, liep terug naar de tafel en ging weer zitten. ‘Is mijn koffie al klaar?’

Met de koffiebonen nog in mijn hand geklemd, pakte ik het kopje onder het apparaat vandaan en zette het op een schoteltje. Het rammelde zachtjes toen ik het voor hem op de tafel zette.

‘Ik heb je vanmiddag diverse keren gebeld, maar je nam niet op,’ begon Axel. ‘Ben je weggeweest?’ Hij roerde langzaam in zijn koffie.

‘Ik heb boodschappen gedaan,’ zei ik, zonder hem aan te kijken.

‘Drie uur lang?’ Het klonk verbaasd.

En ik ben naar Soestbergen geweest. Daar heb ik bloemetjes neergezet. Vergeet-mij-nietjes.

Ik knikte. ‘Het was druk in de winkels.’

‘Heb je de bonnetjes?’

‘Die heb ik voor je op het dressoir gelegd.’

Hij zei niets, nam me alleen maar onderzoekend op. Ik wist dat hij me niet geloofde, dat hij allang doorhad dat ik ook nog iets anders was gaan doen. Hij wist alleen niet wat en gelaten wachtte ik op zijn reactie, die ongetwijfeld zou komen.

Axel roerde nog steeds in zijn koffie, traag en nadenkend, terwijl

zijn ogen onafgebroken op mij gericht waren. ‘We moeten voortaan maar samen boodschappen doen,’ zei hij ineens. ‘Eén keer in de week. En de dagelijkse dingen laat ik wel bezorgen.’

Ik staaarde hem aan. Dat meende hij toch niet? Boodschappen doen, hoe gek het ook klonk, was voor mij een van de hoogtepunten van de dag. Het betekende dat ik naar buiten kon, alleen. Als hij me daarin beperkte, was ik het laatste stukje van mijn vrijheid kwijt.

‘Axel, dat hoeft toch helemaal niet?’ waagde ik een poging om het uit zijn hoofd te praten. ‘Het was gewoon wat drukker dan anders.’

Hij nam een slok van zijn koffie, keek me over de rand van het kopje even doordringend aan en terwijl hij het kopje weer neerzette zei hij: ‘Hanna, zeg nou eerlijk. Drie uur op pad voor een paar boodschappen?’

Ik gaf geen antwoord en keek naar de lichtgrijze tegelvloer van de keuken, die ik een paar uur eerder op mijn knieën geschrobd had. Met een borstel, omdat ik anders de voegen niet goed schoon kreeg. Hij zei er nooit wat van. Gaf nooit een compliment als ik iets goed had gedaan. Dat was vanzelfsprekend voor hem. Hij verwachtte niet anders. Maar als er iets afweek van zijn criteria, dan wist hij me dat altijd heel goed duidelijk te maken. Hij wist álles altijd heel goed duidelijk te maken. En hij duldde geen tegenspraak.

Zuchtend stond hij weer op en kwam vlak voor me staan. Met zijn vinger onder mijn kin tilde hij mijn gezicht op en zocht mijn ogen. Zijn blik was lief, bezorgd.

‘Lieverd, ik doe het ook alleen maar voor jou,’ zei hij zacht. ‘Dat weet je toch?’

Ik knikte, met hetzelfde automatisme als altijd.

‘Ik ben gewoon bezorgd. Ik zou het mezelf nooit vergeven als jou wat zou overkomen.’

‘Dat gebeurt echt niet, Axel. Meestal ben ik maar een uurtje weg.’

Hij gaf niet meteen antwoord. Zijn donkere ogen namen me peilend op. Tenslotte zuchtte hij diep en zei: ‘Vooruit dan maar. Maar als het nog eens gebeurt, dan zal ik minder coulant zijn, Hanna.’ Hij zoende me op mijn mond, zacht, maar dwingend, tot mijn lip-

pen ervan tintelden. Toen liep hij terug naar de tafel, dronk het laatste restje koffie op en zei: ‘Ik heb Ria en Gerard uitgenodigd voor de negenentwintigste. Dan is het hun laatste weekend hier. Het leek me dat we wel gepast afscheid van hen konden nemen met een gezellig etentje.’ Hij draaide zich naar me om. ‘Toch?’

Opnieuw knikte ik.

‘Ik heb hen beloofd dat je je fameuze reerug in basilicumsaus klaarmaakt.’ Hij keek me strak aan en vervolgde: ‘Dat vind je toch niet erg?’

‘Nee,’ zei ik zacht. ‘Dat vind ik niet erg.’

Maar al zou ik het wel erg hebben gevonden, dan nog had het niets uitgemaakt. Het maakte nooit iets uit wat ik vond. Dat was niet belangrijk. Wat Axel vond, dat was belangrijk. Axel bepaalde de regels. En ik volgde ze op.

© 2012 Uitgeverij Verbum Crime en Linda Jansma
Omslagontwerp Cunera Joosten
Boekverzorging Michiel Niesen, ZetProducties, Haarlem
Foto omslag © Vetta Collection
Eerste druk, februari 2012

ISBN 978 94 610 9017 1
NUR 332

Meer informatie over Verbum Crime op www.verbumcrime.nl